

er altsaa en Grændse sat; men der vil altid blive en beshynderlig Stilling imellem dem, som Menighedsraadet kan fraraade, og dem, mod hvem Raadet saaledes bestemt erklæres sig. Naar Menighedsraadet har Ret til baade at udpege visse Candidater som de Fortrinligste, og Ret til at fraraade Ansættelse af andre Candidater, saa er der vistnok givet alt det, som Menighedsraadet med Rette kan forlange. Ingen vil kunne troe, at Regjeringen skulde forbigaae de anbefalede Candidater og tage Candidater, som Raadet med bestemt angivne Grunde havde fraraadet. Men til Ministerens Endringsforslag have de samme Forslagsstillere nu atter stillet et andet Underendringsforslag, som gaaer ud paa Udelælselse af de Ord: „og albrig mod flere end 34. Menighedsraadet skulde saaledes vistnok kun være berettiget til at erklære sig bestemt imod $\frac{1}{3}$ af Ansøgerne; men dersom der var et betydeligt Antal Ansøgere, 30, 40, 50 Ansøgninger, hvad der ikke hører til Sjælbenhederne, saa skulde Menighedsraadet have Ret til at erklære sig bestemt imod 10, 12, 16 Ansøgninger. Men det ligger dog ganske vist i et Betos, en Indsigelses Charakter, at Betøet maa være indskrænket til en og anden enkelt og umulig kan omfatte en betydelig Deel af Ansøgerne. Det er altsaa kun med den af Ministeren foreslaaede Tilsporing, at jeg skjønner, at Forslaget paa nogen Maade vilde blive antageligt. I den anden Deel af det omhandlede Forslag hedder det: „Et heller kan nogen Capellan ansættes, uden at Menighedsraadet først er hørt, eller mod dets bestemte Fraraaden.“ Der er her Grund til at skjelne mellem saadanne Capellaner, som tidligere have været ansatte som Capellaner paa eget Ans og Tilsvær, og simple personelle Capellaner. Ved Capellaner paa eget Ans og Tilsvær er Forholdet det, at den unge Mand i Grunden træder i den Udbredte Sted, og her vilde altsaa en Stemme fra Menighedsraadets Side være fuldkommen berettiget. Derimod forholder det sig anderledes med den personelle Capellan, thi her er det overladt til Præsten, hvor stor eller ringe en Deel af Embedsgjerningen han vil overlade

til ham; og her bliver altsaa Besøielsen fra Menighedsraadets Side til at gjøre Indsigelse imod ham langt mindre begrundet. Men i alle Tilfælde vilde Følgen af, at dette Forslag blev antaget, blive den, at Forholdet mellem Sognepræst og Capellan fik en ganske anden Charakter end nu. Det er nu for det Meste en privat Overenskomst. Det er, saavidt jeg veed, efter Dulle fra Sognepræstens Side, at den bestemte Candidat, med hvem han er bleven enig, bliver beffikket, og ligeledes fastsættes der Intet om Lønnen, uden efter som de to Personer komme overeens derom. Skulde nu en Ordning som den her foreslaaede udstrækkes til Capellanerne, vilde Følgen blive, at Capellanierne maatte oplaaes ledige, at Lønnen maatte fastsættes, og en offentlig Meddelelse derom stee. Men dette vilde ubetvivel have den Følge, at Præsterne bleve langt mindre villige til at antage Capellaner, end de nu ere; thi skulde en Sognepræst være ubst for at faae en ung Mand, ikke blot til Medhjælper i sit Embede, men til Hunsfælle, til Medlem af sin Familie, med hvem han maastee slet ikke sympathiserer — der kunde maastee endog være stærke Uoverensstemmelser eller Modsetninger i den hele religiøse og theologiske Retning — vilde neppe nogen Præst findes villig til at antage Capellan, hvor det ikke udtrykkelig paa lagdes ham af hans Foresatte.

Frolund: I det jeg har deeltaget med flere ærede Medlemmer i at stille dette Forslag, er jeg afveget fra den Regel, jeg ellers i Almindelighed følger, og det er den, ikke at blande mig synderlig i Discussionen eller at stille Endringsforslag. Jeg har nemlig troet at gjøre den Erfaring, at ethvert Forslag, som stilles fra den Side af Salen, hvortil jeg hører, kunde man ligesaa godt beholde for sig selv, thi intet af disse Forslag gaaer igjennem, saalænge Landstinget har den Sammensætning, det nu har; men jeg troer ogsaa ved Siden heraf at have bemærket, at naar Talen er om kirkelige Sager, stiller Majoriteten sig ikke ganske saaledes som i andre Sager.